

15 (עורא ה)

ואקבצם אל הנהר הבא אל אהוא ונהנה עם ימים שלכה.

אין בתלמוד.

עורא יצא כאחמחא, בירת הקיץ של מלכי פרס, היא *Expátava*, הבראן שבפרס של ימינו. כסתבר שהוא הלך בדרך הטיירות הנדולה טראסיה באפאניסחאן, והיא עברה או את אחמחא ונמשכה אל נינה, על נהר הדיקל. ייתכן שעל הדרך בין אחמחא לנינה שכנה העיר אהוא. באהוא נתקבצו כל העולים עם עורא. הנה עם שלכה ימים ומשם יצאו לירושלים.

או בר מי יאר (עמ' 15) כוהה את אהוא עם העיר אינא. לדעתי נכלל בן הכב אהוא (אחרי השמטת הה"א) הטם אָיָא, ואליו נצטרפה הסיפית *נח* - הבאה בפרסיה לסמן אזור, נילא או ארץ (ע"ע אינא).

לפי השערה אחרת, ייתכן אולי סאהוא היא אִיקָה, או אִיקָה דְקִיקָה. הנקראה באסורית בסם אָד או אָט וביוונית בסם אִסִי. (נוטמן, א"ט, א, עמ' 122).

ישא גילויים גגא, אִיקָה

315. נהר אהוא (נהר)

1. ואקרא עם צום על הנהר אהוא.
2. ייסעה נהר אהוא בשנים עשר להרש הראשין ללכת ירוסלים.

אך נתייחס לקביעת מהלך מסעם של העולים עם עורא, ולקביעת מקומו של נהר אהוא, אם היה בסביבות נהר הדיקל, ואם בסביבות נהר פרס. ראה: אדיא (ער).

4

ואין פוחתין משנים עשר ליום עומדים על הדוכן בכל יום לומר שירה על הקרבן ומוסיפין עד לעולם. ואין אומרין שירה אלא בפה בלא כלי שעיקר השירה שהיא עבודתם בפה: ואחרים היו עומדים שם מנגנין בכלי שיר. מהן ליום ומהן ישראלים מיוחסין המשיאין לכהונה. שאין עולה על הדוכן אלא מיוחס. ואין אלו המשוררים על פי הכלים עולין למנין השנים עשר:

וּמִי יוֹמֵם
בְּפִה בְּלֹא כְלִי
וְאֲחֵרִים הָיוּ עוֹמְדִים שָׁם מְנַגְּנִין בְּכֵלֵי שִׁיר.
מֵהֶן לְיוֹם וּמֵהֶן יִשְׂרָאֵלִים מְיוֹחְסִין הַמְּשִׂיאִין לְכַהֲנֹנָה. שְׂאִין עוֹלֵה עַל הַדּוֹכָן אֲלֵא מְיוֹחֵס.
וְאִין אֵלּוּ הַמְּשׁוֹרְרִים עַל פִּי הַכְּלִים עוֹלִין לְמִנְיַן הַשָּׁנִים עֶשֶׂר:

וְהָיוּ אֵלּוּ הַמְּשׁוֹרְרִים עַל פִּי הַכְּלִים עוֹלִין לְמִנְיַן הַשָּׁנִים עֶשֶׂר:

אלו שני כלים

נשתוירו מקדש ראשון ונחפזו ולא היה להם ארובה ונעליהם אבדו הורו נתישת ממורם נתישת (ממורק) ועליהם הוא אומר וכלי נתישת וזו מצדב שנים רבות (מוהב) רב ושמואל הר אבד כל אה ואהד שקל בשנים של זהב וח'א שנים שקלן כאחד של זהב תני רב יוסף שנים שקלן כאחד של זהב תניא פור נתן אבד שנים הן שאמר שנים אל תיקר שנים אלא שנים

עונן

6

2

עורא - כונן א

1. אמר רבי אלעזר: יבא מן הדרך אל תפלל שלשה ימים, שנאמר "ואקבצם אל הנהר הבא אל אהוא ונחנה שם ימים שלשה ואבינה בעם וגו'". אבנה דשמואל, כי אתי באורחא לא מצלי תלתא יומי.

עולאן סה

אל תפלל שלשה ימים - שאין דעתו יורכבת עליו מפני טורת הדוד. ונחנה שם ימים שלשה - והדר "והבינתי", וכלל דעד הכתוב לא הויה ביניהם.

וְיָצָא אֶתְּמָר אֶתְּמָר, טו

3

ואבינה בעם - מי היה ומי לא היה. שמע מינה לא ידע עולה מי עלה עמו ומי לא עלה עמו, וקניד שהיו שם לים כשרים, ולא מלא לחרס לעבודה אלא מאיתן שקלא כהונת דיהס כשיניהס, ולאמרו "אין נשיר את שיר ה'" וגו' כמפורש "על נהרות נבל" (תהלים קלו). שאמר להם נבדולגר "שירו לנו משיר ציון", עמדו וקלא כהונת דיהס כשיניהס, ולאמרו לו "אין נשיר את שיר ה' על אדמת נכר". "לא נשיר" לא נאמר, אלא "אין נשיר" - אין לנו נמה למשמש בנימי הכתובות. מאיתן בלו, ומן הכשרם לא מלא, לפי שהיו יושבים נבל בשלוח, והעולים בנישלים היו נבני ונעורה המלאכה ונלמת כל כניניהם. והגן לר דקמני מתנימן - מהגן לא חוו לעבודה היו.

ש"י אלו
ה' איתן סה

תוספות

ומבני לוי לא מצאתי שם - ואם תאמר: והא אמרין במתניתין: עשרה יוחסין עלו מבבל, וקא חשיב לויס! ויש לומר: דכל הלויים שעלו עמו היו קצוצי בהונות, ואינם ראויים לשורר שירה של דוכן.

5

צלצל כל מקדש של משה היה ושל נחושת היה נשבר והקנוהו ולא היה מצלצל כמות שהיה הורו ונטלוהו וחזר לכמות שהיה. כבהנת של מקדש של משה היה ושל נחושת היה נשברה והיקנוה ולא הוהה מפטמת כמו שהוהה הורו ונטלוהו וחזרה לכמות שהוהה. אילו שני כלים שנשכחו בכנין הראשון נחושת ממורק: וכלי נחושת מצדב שנים חמודות כוהב: תרין אמרין חד אמר חד מינהון כתרין דרהב. והוונה אמר תרין מינהון כתרין דרהב:

יואלאן סה מי יאבא